

Smør, er det klart, at naar jeg vil have ægte Smør, er jeg mere sikker, naar hun kjober det i en Butik, hvor Kunstsmørret er pakket i søregne Bøtter, end naar hun kjober det i en Butik, hvor dette ikke er Tilfældet, men naar Pigen er en Modrian, faar hun maaſte alligevel Kunstsmør med hjem i sin Kurv. Har vi derimod vedtaget Ministerens Forslag, ſaa bliver jeg endnu ikke snydt. Naar hun kommer hjem med ſit Indkjøb, kan jeg endda ſe, hvad hun kommer med; hvis jeg da kan ſe Forſkjel paa gult og paa hvidt, og hvis jeg har nogen Smag for Smør, kan jeg da kjende Forſkjel paa Smør og Fedt. Ministerens Forslag er alſaa kun en Udvikling af den nugjældende Lov, det er blot Sikkerheden, der er fuldkomnere end den, vi have opſtillet i den nugjældende Lov. Ar-ten er ganſke den ſamme, men det er Sikkerheden, der er fuldkomnere, fordi den ſkal komme det ſtore Publikum til Gode. Medens den nuværende Lovgivning nærmest har Betydning for den første Indkjøber, ſaa vil Ministerens Forslag have Betydning for det ſtore Publikum, nemlig den Betydning, at man heller ikke kan bedrage med Kunstsmørret paa anden Haand. Ingen Huſmoder vil ſaa være i Stand til at kjobe Kunstsmør, ſaaledes ſom nu, og ſætte det paa Bordet ſigende, at det er ægte Smør. Efter Regjerings Forslag vil dette ikke længere være muligt. Intet Penſionat kan, naar dette Forslag bliver vedtaget, give ſine Penſionærer Kunstsmør i Stedet for ægte Smør. Alſaa det er en Udvidelse af den nu beſtaaende Lov. Den Tankegang, ſom man pleier at anføre til Støtte for hele denne exceptionelle Smørlovgivning, er jo den, at man har ſagt: Det, vi kunne forlange af Kunstsmørret, er, at det ikke møder uden under ſit eget Navn, at det ikke giver ſig ud for Andet, end det, ſom det virkelig er. Det, har man ſagt, er Grundlaget. Men naar man ſaa har nævnt imod Regjerings Forslag, at der er kommen det Nye til, at medens den nuværende Smørlovgivning kun er en Kontrol overfor Kunstsmørret, vil Regjerings Forslag være et Angreb paa Kunstsmørret, ſaa ſiger jeg, at det er en ren Miſforſtaaelse af Sagen. Den nugjældende Lov er et ſikkert og klart Angreb paa Kunstsmørret ganſke af ſamme almindelige Art ſom Regjerings Forslag. ſaa, man behøver kun at have fulgt løſeligt

den Forhandling, der nu er bleven ført i England, og ſom nu er endt med, at man der har givet Kunstsmørret Navnet Margarin, for at forſtaa, hvad det er. Selvfølgelig er ogsaa den nuværende Smørlovgivning — Bøtten og Navnet Margarin — et Angreb paa Kunstsmørret. Det kan Ingen negte, ſom vil ſætte ſig ind i, hvad Kunstsmørret i Virkeligheden er. Kunstsmørret ſom Handelsvare lever jo ene og alene paa en Illuſion, nemlig paa den Illuſion, at det er Smør. Det er Kunstsmørets Livsnerve. Ethvert Angreb derpaa er et Angreb paa Kunstsmørret og et Angreb i Hjertet. Ingen kan være i Tvivl om, at naar man gjennem Lovgivningen kommer ſaa vidt, at der ingen Illuſion længere er forbunden med Kunstsmørret, at intet Menneſte fornuſtignis kan indbilde ſig, at det er Smør, ſaa er det forbi, ſaa er der ikke Mere at gjøre ved den Ting ſom Handelsvare. Den nuværende Smørlovgivning, ſom ſiger til Kunstsmørret: Du maa ikke møde i Smørets Indpakning, Du maa ikke møde med Smørets Navn, formindſker ſelvfølgelig Illuſionen. Men nu har det praktiſt viiſt ſig, at dette ikke har været ſynderlig farligt for Kunstsmørret; der har endda været Illuſion nok tilbage. Derſom imidlertid det Formaal, man har ſtillet i dette nye Lovforſlag, bliver fyldeſtgjort, ſaa har man gjort det af med Kunstsmørret. Derſom man gaar videre og ikke alene beholder Bøtten og Navnet, men ogsaa tager Lugten og Smagen fra det, ſaa at alle Ons Sandſer modſige En, naar man ſtal indbilde ſig, at det er Smør, ſaa ſtal man nok tabe Illuſionen. Og i det Dieblik, man har tabt Illuſionen, exiſterer Kunstsmørret ikke; ſaa er det forbi. Jeg tror heller ikke, der er nogen Tvivl om, at i det Dieblik, Ingen fornuſtignis længere kan indbilde ſig, at det, han ſpiſer, er Smør, i det Dieblik vi have naaet det, man udtrykker ſaaledes, at Kunstsmørret ikke er Andet end det, det giver ſig ud for, i det Dieblik vil Ingen give mere for det, end det er værd, og i det Dieblik vil det ogsaa være forbi med Kunstsmørret ſom Handelsvare. Men er det alligevel ſaa, ſiger jeg, at i Stedet for at vedtage Regjerings Forslag, ſaaledes ſom det foreligger, burde vi hellere ſtrax gaa et Skridt videre, hellere nævne Tingen ved dens rette Navn og ſige: Lad os for-